

# GLASSHUS MED NY VRI

HD 17/2-96

AV  
GERD HERIGSTAD

Et stort glasshus må da kunne brukes til andre ting enn bare å huse en gammel ruin. For noen år siden hadde jeg et lite drivhus med urter, blomster og vinstokker. Et stort glasshus der ute på Domkirkeodden ville jo kunne bli en Edens hage.

«Enn om vi kledte fjellet,» sa den stor B. B.

«Enn om vi kledte de gamle ruinene,» tenker jeg. Mange kloke hoder har tenkt stor tanker til beste for ruinene der borte på Odden. Men det går jo også an å tenke litt enfoldig og praktisk. Enn om vi fylte de største hullene og sprekke med god jord? Så kunne vi be Irene komme med frøposene sine og så helbredende urter. I glasshuset ville det bli plass til hundrevis av vinstokker. Men hvordan ville det gå når både gleden og vredens druer ble plassert under samme tak? Antagelig ville det bli spetakkel. Kanskje problemet kunne løses ved at man krysser gleden og vredens druer, og dermed fikk en hel ny frukt — Fredens druer.

Den største sensasjon i botanikkens historie, Fred er dog det beste, men akk så vanskelig å få til.

Hva ville salig broder Edvin ha tenkt hvis han kunne forlate de himmelske saler og komme ned til Odden på en liten visitt? Etter først å ha felt noen vemodige tårer, ville han vel våge seg inn i dette merkelige glasshuset og lete etter restene fra sin fordums så stolte kirke.

Heldigvis var den grønne paddehattet av et plasttelt forlengst erstattet med et vell av grønne urter og fargeglade blomster. Mismotet vek etter hvert, og da han hadde smakt på de deilige paradiseplene, følte han seg nesten som hjemme. Men den største gleden var det nok vinstokkene som ga ham. Langs alle veggene helt opp til mønet slynget vinrankene seg. Aldri hadde han sett så store drueklaser.

Broder Edvin begynte nesten å trives. I sitt stille sinn lekte han med tanken om hvor hyggelig det ville være med en gartnerjobb her. Det ville bli mye å gjøre, men kanskje han kunne få seg litt hjelp. Å avvertere ville bli litt for prosaisk. Nei, da ville det være bedre å invitere til en såkalt «arbeidsfrokost». I Oslo var det

jo blitt så moderne med frokostmøter når store tanker skulle tenkes. Men hvem skulle han invitere? Pater Ellert i St. Torfinns kirke skulle jo være slik en klok og fredsæl mann, og dessuten var han jo åndsfrrende. Han var selvskreven.

Det hadde hendt så mye rart siden forrige gang broder Edvin var på Hamar. Blant annet var det kommet en kvinnelig biskop som styrte og stelte både på den riktige og den «gærne» siden av Mjøsa. Hun skulle være svært klok, hadde han hørt, dertil både from og rettskaffen og med meningers mot. Han hadde til og med hørt at hun skulle være «ei snerten snelle». Henne ville han så absolutt invitere. Om ikke annet så av ren nysgjerrighet.

Broder Edvin var så lite bevanndret i selskapslivet, men han hadde hørt at det var viktig å be de riktige menneskene, spesielt til frokostmøter.

I Hamar Arbeiderblad 7. mai var det en kar som het Nils, som hadde skrevet ganske «vettugt» om Domkirkeruinene. Han ville bli et interessant bekjentskap. Gjestelisten begynte å bli lang, og han skjønnte at han måtte sette inn et langbord. Han gledet seg til å

treffe Egil som jo dirigerte alt på Odden, og som jo ville bli hans overordnede hvis han var så heldig å få gartnerjobben. Han ville ikke pukke på lønnen. Den ville han jo få i himmelen hvis han gjorde en god jobb. Men han ville søke om å få skjenkebevilling, slik at han kunne servere litt fredsvin til folk som stakk innom. Den ville jo slukke både tørsten og stridslysten. Gjestelisten ble lenger og lenger. På Hamar sjukehus hadde de fått en lege som anbefalte et glass rødvin eller tre hver kveld. Det skulle hjelpe både mot magetrøbbel, tannverk og dårlig hukommelse. Ryktene fortalte at kartoteket hans var fullt av navn på hundreåringen som forlengst hadde sluttet med gammeldansen og i stedet var begynt å rocke. Doktormannen var selvskreven. For et kompaniskap kunne ikke dette bli!

Broder Edvin skjønte snart at han måtte invitere flere damer. Han ville nødig bli arrestert på grunn av brudd på likestillingsloven. Unni med den fine salgsboden i Torggaten gledet han seg til å treffe. Kanskje hun hadde plass til en liten filial med salg av fredsvin «Oddens Spesial»?

Anne Berit glødet jo for rui-

nens ve og vel og ville sikkert kunne bli en dyktig markedsføringssjef. Antagelig måtte han gods snakke lenge med disse damene. Såpass hadde han da forstått. Men to likanes jenter var det jo «åkke som».

Det lakket mot kveld på broder Edvins første dag i glasshuset. Solen var gått ned bak Neslandet. Bier og humler hadde sluttet å surre, og blomstene lukket seg for natten. Broder Edvin, den gamle hedersmann, redde seg en blomstereng i nærheten av paradiseplene. Betlehemsstjernen som hadde klort seg fast øverst på ruinene blinket så vennlig ned til ham. Blåklukkene ringte til vesper.

Ennå et lite glass av den røde vinen, og broder Edvin slumret så blidelig inn. Hans siste klare tanke var: «Så var det vel best at det gikk som det gikk, så får du ha takk da, Gud.»

PS Viktig melding til direktør Egil Enemo: Glem ikke å invitere representanter for de fredsbevarende styrker hvis det blir glasshus med innvielsesfest.

110240